

saa lidt forstaa det, som min ærede Kollega for Frederiksberg 2den Valgkreds kunde forstaa det. Saa vidt jeg kan skønne, vil det nemlig dreje sig om noget over 6,000 Mand. Lad os regne med 6,500 for ikke at faa Tallet for lavt, og det vil vist nogenlunde passe. Disse 6,500 skulle altsaa, for at faa en egentlig Fridag, ikke have 52 Fridage om Aaret, men kun 26, idet de i Forvejen have de 26. Det bliver i alt 169,000 Dage, der skulle betales. Hvis man nu regner med gennemsnitlig 3 Kr. som Udgift for Staten for hver af disse Dage, tror jeg, man vil komme det rigtige Forhold saa nogenlunde nær, thi selv om Erstatningspersonalet, der skulde til for de højere Graders Vedkommende, maaske koster noget mere, har i de lavere Grader Personalet jo paa langt nær ikke 3 Kr. om Dagen. Regner man saaledes, vil man faa en Sum paa 507,000 Kr., og det er langt under Halvdelen af den Sum, den højtærede Minister nævnte. Det var dog maaske rigtigt, at man undersøgte dette Forhold en Gang endnu og eftersaa, om ikke den Sum, Ministeren nævnte, kunde reduceres meget betydeligt. Jeg har den Tro, at den maa kunne reduceres, og saa vil Spørgsmaalet ikke paa langt nær se saa afskrækkende ud, som det maaske ser ud for adskillige i dette Øjeblik.

Om Sagen angaaende den af mig nævnte Konduktør, der blev dømt til at betale en Bøde for at have gjort Indvendinger imod Stationsforstanderen, udtalte den højtærede Minister, at jeg havde ladet mig føre bag Lyset. Aa nej, det har jeg vist ikke, Ministeren fremstillede jo Sagen nogenlunde paa samme Maade som jeg. Den højtærede Minister nævnte, hvorledes dette Ferietog holdt ved Masnedssund Station, og hvorledes nogle Børn vare løbne ud af Toget. Stationsforstanderen giver saa en Konduktør, der passer et Par Vogne, Ordre til at genne disse Børn ind. Konduktøren gør Indvending derimod, han gør blandt andet den Indvending, at der stod to Konduktører paa det Sted, hvor Børnene ere gaaede ud, i den modsatte Ende af Toget, og at han kunde risikere, at Børnene fra hans egne Vogne løb ud, hvis han forlod Vognene. Jeg synes, det var et rigtig fornuftigt Svar af vedkommende Konduktør. Der stod altsaa to Konduktører paa det Sted, og inden han anden Gang gjorde sin Indvending, havde disse to Konduktører gennet Børnene ind, de vare altsaa komne ind i Vognen. Det forekommer mig at være — hvad skal jeg kalde det — en vis Stædighed af vedkom-

mende Stationsforstander at blive ved at fastholde, at Konduktøren skal forlade disse to Vogne, som han er sat til at passe paa, for at genne disse 6—7 Børn ind i de Vogne, ved hvilke der i Forvejen var to Konduktører. Og jeg synes, det er rigtigt, at Konduktøren i Henhold til sin Instruks gjorde Indvendinger derimod. Det forholder sig ikke, som den højtærede Minister sagde, at han nægtede at efterkomme Ordren, han gjorde kun den Indvending, at han kunde risikere, at Børnene i hans egne Vogne løb ud, medens han forlod dem for at faa Børnene ind i de andre Vogne, og saa vilde Toget yderligere forsinkes. Det blev for øvrigt ikke forsinket. Jeg kan ikke se rettere, end at det er noget uretfærdigt, at man har idømt denne Mand de 20 Kr. i Bøde.

Den højtærede Minister opfordrede mig til at gøre mit til, at Funktionærene anslaa en høflig Tone i Tale og Skrift. Det skal jeg meget gerne gøre, naar saa den højtærede Minister vil love mig til Gengæld at gøre sit til, at de Forhandlinger, der føres med Personalet, blive førte loyalt, blive en virkelig Forhandling og ikke en ren og skær Skinforhandling, som den i alt Fald mange Gange har været. Jeg tror, at hvis man gør det, vil Personalet af sig selv anslaa den høflige Tone, som den højtærede Minister ønsker, og saa vil der ikke være Grund til at tage haardt paa Forholdene, men saa kan alt gaa, som man vistnok kalder det, „ganske gelinde“.

Hermed skal jeg slutte, idet jeg stadig haaber paa, at hvad jeg har fremdraget, maa blive taget under velvillig Overvejelse af den højtærede Minister og af Finansudvalget. Jeg tvivler ikke om, at man med god Villie kan komme ret vidt med Hensyn til de Sager, som jeg har draget frem, og jeg stoler ogsaa paa, at man vil vise den gode Villie fra de forskellige Sider, der herefter ville faa med Sagerne at gøre.

Berntsen: Naar jeg paa dette noget sene Stadium af Forhandlingen og det snart lige saa sene Stadium af Døgnet tillader mig at tage Ordet, er det ikke for at holde nogen lang Tale; dertil animerer de mange tomme Pladser mig ganske vist heller ikke. Jeg skal indskrænke mig til nogle korte Bemærkninger. Allererst vil jeg da henvende en Anmodning til den højtærede Minister for offentlige Arbejder om at yde sin Medvirkning til at forandre et Forhold, som jeg mener, bør forandres. Det er det Forhold, som finder Sted imel-